

Hertil kommer det mere reelle Synspunkt, at Fredningsinteresserne efter Naturfredningslovens Formulering staar formelt stærkere end efter Forslaget, selv om det ikke er Nævnets Sag at afgøre, *hvori* et betryggende Rensningsanlæg bestaar. Denne Stilling, som der ikke ses nogen Anledning (herunder Erfaring) til at befrygte misbrugt til Skade for de private Producenter af Spildevand m. v., vil i givet Fald kunne lette Forligsforhandlinger om Spørgsmaalet, hvilket formentlig kun kan være i alle Parters Interesse. Nævnets Sammensætning frembyder formentlig lige saa tilstrækkelige Garantier i denne Henseende som i andre Fredningsanliggender.

Dette Synspunkt tillægger man saa meget mere Vægt, som Reglen i § 72, Stk. 2, om Godtgørelse til de skadelidte for fremtidig Skade og Ulempe i mange Tilfælde, hvor det „kun“ er almene Fredningsinteresser, der krænktes, vil frembyde en uanvendelig Garanti. Dels vil det ofte være umuligt at fastslaa nogen økonomisk Skade eller Ulempe for en Trusel mod Insekt- eller Plantelivet af en eller anden Art, og dels kan og bør den uorganiserede Almenhed overhovedet næppe accepteres som „skadelidende“ i teknisk økonomisk Forstand.

Man maa derfor holde paa, at Naturfredningslovens Regel i § 23, næstsidste Stykke, ikke bør ophæves. Bestemmelsens Bevarelse overflødiggør paa den anden Side ikke Statsministeriets Adgang til at kræve Sag rejst sideløbende med Landbrugs- og Indenrigsministeriets tilsvarende Adgang. I mange Tilfælde vil Statsministeriets Initiativ være det naturlige.

P. F. V.

Med Ærbødighed

Erick Struckmann,
Hovedbestyrelsens Formand.

K. Gemsøe,
Eksp.sekr.